

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Man genoptog herefter behandlingen af dagsordenens punkt 9, som var:

9) Forespørgsel nr. F 70:

Forespørgsel til udenrigsministeren:

»Hvad kan regeringen oplyse om den udvikling, der er sket i den danske Øststøttepolitik?«

Af Helle Degn (S), Jens Hald Madsen (V), Anne Birgitte Lundholt (KF), Steen Gade (SF), Jørgen Estrup (RV), Annette Just (FP), Keld Albrechtsen (EL), Arne Melchior (CD) og Pia Kjærsgaard (DF).

(Forespørgslen anmeldt 6/5 97. Fremme af forespørgslen vedtaget 12/5 97).

Jørgen Estrup (RV):

Det er faldet i min lod at prøve at samle tråden op efter tre timers pause; det kan måske være mindre nemt.

Jeg vil i hvert fald gerne starte med at sige, at jeg synes, regeringen har præsteret både en god redegørelse og en interessant arbejdsrapport fra den gruppe, der har været nedsat.

Men jeg synes måske, der kan være grund til med det samme, sådan som også andre har gjort, at minde om, hvad der egentlig er årsagen til, at vi lægger så stor vægt på Øststøtten. Den nedbrydning af de politiske, økonomiske og sikkerhedspolitiske skel mellem Øst- og Vesteuropa, som vi har oplevet i det seneste tiår, er jo uægtelig den vigtigste begivenhed i Europas nyere historie. Den har bragt visionen om et nyt Europa, det samlede Europa fra Atlanterhavet til Ural, som man har sagt på visse tidspunkter, ud af utopiernes og flosklernes drømmeverden og ind i den praktiske virkelighed.

Vi er faktisk i fuld gang med opbygning af det, som er blevet kaldt det europæiske hus. Det er derfor, støtten til Øst- og Centraleuropa er så vigtig.

Det er Europa i det 21. århundrede, vi arbejder på, og jeg synes, der er grund til at understrege, at det er det samlede Europa; det er ikke kun Østersøregionen. Ihvorvel Østersøregionen uægtelig set med danske øjne er meget vigtig og meget afgørende, så er det det samlede Europa, det drejer sig om, også når vi snakker om EU's udvidelse.

Danmark har været tidligt ude, og det er et af de punkter, hvor jeg tror, man uden blusel og uden at risikere beskyldninger for forherligelse af regeringen kan snakke om foregangsland. Der er flere regeringer, der kan være med til at dele æren. Vi var tidligt ude; vi var nogle af de første, da vi lavede handlingsplanen i 1989, da vi fik loven om miljøstøtte i 1991, og da vi i 1992-93 fik miljø- og katastroferammen. Det var ikke ligefrem med den daværende udenrigsministers velvilje, men vi fik den dog, og i dag kan jeg konstatere, at den benyttes med stor og inderlig glæde af såvel regering som opposition.

Vi var ikke blot de første, vi er også de største. Danmark yder mest i forhold til bruttonationalproduktet på Øststøttesiden; og henvendt til hr. Jens Hald Madsen for nu netop at knytte tråden så yder vi også mere end selv Sverige. Så selv om Sverige har været nødt til at tage fra ulandsmidlerne, er de ikke engang nået op på højde med Danmark. Så det er ikke den vej, man skal gå. Vi yder mest til Baltikum, vi yder mest til miljøet i Øst, ikke blot relativt, men også absolut, bortset fra USA. Vi har samlet ydet omkring 13-14 mia. kr. i Øststøtte, heraf en meget stor del på miljøet.

Det er ganske udmærket, det er der god fornuft i, det skal jeg vende tilbage til, men man kan jo spørge sig selv, hvad målsætningen er. Og målsætningen er vel i al sin enkelthed at hjælpe til at skabe gode og stabile naboer.

Vi vil gerne have nogle naboer, som ikke lugter eller støjer urimeligt, nogle naboer, som ikke slås eller laver husspektakler, som holder deres aftaler og passer deres job, og som erkender, at respekten for andres rettigheder er forudsætningen for selv at få sin ret. Recepten på det naboskab er trivsel og velstand, det er ikke ren filantropi, skulle jeg hilse og sige. Der er i høj grad afkast af vores investeringer i godt naboskab.

Det drejer sig også om dansk erhvervslivs muligheder, men det drejer sig ikke mindst om færre konflikter, ekspanderende markeder, mindre forurening og et fælles ansvar og en fælles forståelse af, hvordan vi løser de europæiske problemer. Det er faktisk en god investering.

Det princip, som må være gældende for Øststøtten, og som i høj grad har været gældende for Øststøtten, er støtte på betingelser, og dermed også være sagt, at de østeuropæiske lande er nogle, vi behandler i øjenhøjde. Vi behøver ikke at opfatte dem som lande, der ikke selv har forudsætninger. De har i høj grad forudsætninger, men de skal udvikles, omstilles.